

frastrukturstrækninger (kobberledninger, lysledere, koaksialkabler m.v.). Andre aktører vil dog alene for så vidt angår leje af strækninger af den eksisterende fysiske infrastruktur have et rimeligt krav på indgåelse af en samtrafikafale (og kan dermed alene påberåbe sig samtrafiklovens regler) i situationer, hvor der er tale om infrastruktur, som *ikke* benyttes af det selskab, der ejer den pågældende strækning. Dvs. at strækningen ikke vil blive benyttet af det oprindelige selskab i den periode, hvor aftalen finder anvendelse på den pågældende strækning. Det forudsættes samtidig, at den pågældende forbindelse kan tages i anvendelse uden etablering af nyanlæg. Det typiske eksempel herpå er en abonnentledning, hvor abonnenten ønsker fuldt ud at skifte teleselskab, dvs. at flytte både abonnementet og alle tjenester til en alternativ udbyder.

Endvidere præciseres i sammenhæng hermed lovhjemmelen til at stille krav til de samme udbydere som nævnt ovenfor om at få adgang til »samhusning«, det vil sige til i den stærke udbyders central-bygninger m.v. at opstille og vedligeholde det nødvendige transmissionsudstyr, koblingsudstyr, krydsfelter m.v., som i praksis kan muliggøre udnyttelsen af leje af relevante infrastrukturstrækninger.

M.h.t. nærmere rammer for, hvordan der i praksis indgås og ændres aftaler dels om leje af fysisk infrastruktur, dels om køb af andre samtrafikprodukter, forudsættes aftaler herom indgået i brancheregulering og under inddragelse af de relevante brancheforeninger. Det foreslås samtidig, at forskningsministeren får hjemmel til, i det omfang det viser sig nødvendigt, at fastsætte overordnede rammer for de ovenfor nævnte brancheaftaler. Forskningsministeriet vil umiddelbart efter lovforslagets vedtagelse tage initiativ til en nærmere drøftelse af behov for og indhold af sådanne overordnede rammer med branchen. I det omfang branchen selv når til enighed herom, udnyttes den ovenfor nævnte hjemmel ikke.

M.h.t. aftaler om leje af fysiske infrastrukturstrækninger forudsættes det bl.a., at der i de ovenfor nævnte brancheaftaler i den forbindelse bl.a. tages højde for situationer, hvor kunder ønsker at foretage flere på hinanden følgende skift af teledydere, herunder for situationer, hvor kunden ønsker helt eller delvist at skifte tilbage til den oprindelige udbyder. Det forudsættes desuden, at der fastsættes opsigelsesvarsler for sådanne aftaler, og at disse fastsættes således, at de giver infrastrukturejeren mulighed for, på basis af eksisterende og forventet fremtidigt eget forbrug af infrastruktur, at sikre sig den fornødne samlede infrastrukturkapacitet frem til opsigelsesvarslet.

M.h.t. tjenesteudbyderaftaler forudsættes det endvidere, at der i disse brancheaftaler aftales nærmere rammer for, hvordan der i praksis kan stilles telefonnumre til rådighed for de omhandlede abonnenter, herunder for i hvilket omfang slutbrugeren kan videreføre sit eksisterende nummer ved overgang til en tjenesteudbyderaftale.

Endelig er det hensigten med lovforslaget at udskyde fristen for anvendelse af den såkaldte LRAIC-prisberegningss metode (en metode, der baserer sig på de fremadrettede, gennemsnitlige inkrementale omkostninger ved levering af en given samtrafikydelse), således at denne først tages i brug, når forskningsministeren via en bekendtgørelse sætter den i kraft. Det foreslås samtidig, at forskningsministeren bemyndiges til at fastsætte, at LRAIC-metoden alene finder anvendelse på koblet samtrafik, men ikke et eller flere af de øvrige samtrafikprodukter. Det vil således, forud for udnyttelse af den nævnte hjemmel til at sætte LRAIC-prisberegningss metoden i kraft, blive nærmere analyseret, hvorvidt LRAIC-modellen overhovedet er anvendelig på andre samtrafikprodukter end koblet samtrafik, eller om der også på længere sigt skal anvendes andre prisberegningss modeller for disse produkter (eller alternativt en modificeret udgave af LRAIC).

Lovforslaget indeholder desuden en afgrænsning af anvendelsesområdet for den telespecifikke regulering i forhold til konkurrenceloven vedrørende spørgsmålet om fastsættelse af maksimalpriser på forsyningspligtområdet.

Endelig ændrer lovforslaget i de nugældende regler om behandling af regningsklager, således at Telestyrelsens adgang til at henvise sager direkte til 1. instans behandling hos Telebrugernævnet begrænses til sager, hvor der er behov for anvendelse af mundtlig partsforklaring.

B. De gældende regler

Lovgrundlaget for den eksisterende regulering af udbudet af telenet og teletjenester samt forsyningspligtigheder udgøres hovedsageligt af lov nr. 466 af 12. juni 1996 om forsyningspligt og visse forbrugerforhold inden for telesektoren, som ændret ved lov nr. 397 af 10. juni 1997 og lov nr. 1090 af 29. december 1997. Hertil kommer lov om visse forhold på telekommunikationsområdet, jf. lovbekendtgørelse nr. 501 af 22. juni 1995, som senest ændret ved lov nr. 398 af 10. juni 1997, og lov nr. 392 af 10. juni 1997 om tildeling og anvendelse af nummerressourcer m.v. De pågældende love med tilhørende bekendtgørelser